

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Bibliotheca Smithiana, Seu Catalogus Librorum D. Josephi Smithii Angli Per Cognomina Authorum Dispositus

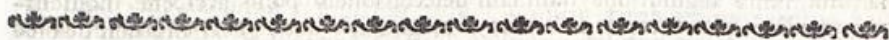
Pasquali, Giovanni Battista

Venetiis, 1755

Michael Fernus Mediolanen.

urn:nbn:de:gbv:45:1-844

dam rerum mirabilium : & ingenii acutiae maiore videtur vi superare & efficacia . Videor equidem eam videre diem cum caetera epistolarum volumina pulvere oblecta erunt : Solum Campanum iuvabit omnes evolvere : hunc imitabuntur : huic dies , huic noctes non gravabuntur impendere . Nam unus profecto Campanus est , qui antiquam illam dicendi maiestatem ad nostrorum temporum negotia docuerit asservere . Vale mi Auspex felicissime .

[1] MICHAEL FERNUS MEDIOLANEN.

B. [2] DIACON. CARD. REVERENDISS.

.: ex Bona auguratione .:

SI quid unquam a diis immortalibus petii, Pater Reverendiss. in quo mihi bene optatum esse censeam: Id in primis fuisse cognosco, cum illi a me rogati fuerunt: ut mihi quomodo vitam meam: studia mea: actiones omnes meas: meos omnes cogitatus, tibi vovere, tibi dicere possem, occasionem praestarent. Nondum mihi prope quod esset Roma: Quanta vestri Senatus gloria: Quae vitae urbanae ratio notum erat, cum divinae virtutis tuae claritas aures meas circumsonabat: & me ad tacitam quandam in te devotionem excitavit. Porro ubi ad hanc vestram Terrarum Dominam Urbem fata me perpulere: te animo: te oculis, semper ita contemplatus sum: ut non maiore cultu & reverentia quopiam numen venerari & observare potuerim. Cernebam quanta in te patriae nostrae sua esset gloria: Qua prudentia: qua dexteritate: qua omnium benivolentia apud Illusterrimum & Reverendissimum Aescanum, cui totum te dederas: sublimia & excelsa natus ad Imperia gubernanda: cuncta administrares. Et non jam conicere modo hunc amplissimum in te dignitatum fastigium: sed intueri prope & suspicere videbar: cum te tua divina virtus, vel invitum ad aliud extolleret. Praestantissimam virtutem tuam: prudentissima gesta omnia: Altissima consilia palam in omni sermone praedicabam: litteris mandabam: in omni hominum congressu tuam gloriam: tuam ingenii sublimitatem: mores integerrimos asserere. Et jam nemo in tota fere Urbe fuit, qui meum in te studium: meam in te devotionem, & non admiraretur, & non obstupesceret. Hac quanquam non obscuris jam pridem potuisse te argumentis nosse cogitarem: nec me lateret viros summæ apud te auctoritatis id sæpe tibi testatos fuisse. Unde spem tua mihi humanitas eam fecerat, ut de te mihi polliceri possem, quæ de quocumque optimo & beneficentissimo Principe. Non ego tamen conquiscescere animo posse videbar: Donec meum hoc in te studium & observantiam insigni quopiam munere & memorando tibi posterisque manifestum facerem. Cui desyderio cum nihil satisfacere magis posse quam litteraria monumenta ducerem: Ex omnibus quæ olim Campanus ille Antistes Teramanus vir unus multorum

memo-

[1] Epistola sistitur in fronte Vitæ Pii II.

[2] *Bernardinus de Lunate*, alias *Lonati*, *Papientis*, e *Protonotario Apostolico*, precibus *Alexandri Mariae Sforza* Ann. 1493. *Diaconus* *Cardinalis* ab *Alexandro VI.* renunciatus. *Obiit* *Romæ*, sive potius in obsidione *Brachiani*. *Ann. MCCCCXXXVII.* Hæc *Oldoinus* T. III. pagg. 187.

memoria faculorum in his liberalibus studiis, & dicendi gloria summus: & quæ edenda ego illius ingenii captus amore suscepi, conscripsit operibus: Pii vitam II. Pontificis maximi: viri in litteris & imperio gloriosissimi: quam tuæ dignationi dicarem delegi. Parvum sane opus: sed Pii ipsius gloria & splendore omnium quæ ediderit unquam amplissimum. Et in quo cum admiratione cœlestis ingenii: fortunæ felicissimæ: rerum ab illo gestarum magnitudinis: tui etiam imagine quadam & futuræ felicitatis faustissima auguratione summam delectationem possis accipere. Equidem cum omnes illos veteres percenseo: magna illi quanquam impleverint volumina: quem huic vel in litteris vel in Imperio gubernando conferam plane ex omni Græcia atque nostra hac Romana Urbe virorum præstantissimorum huberrimo seminario neminem habeo. Neque puto Campanum: alioquin virum facundissimum, & qui nisi grandia strueret: neque nisi grande aliquid & eximium illius manibus tam de se benemeriti deberet: sine consilio & exacta ratione tanti viri vitam, & res gestas: in tam angustum libellum coegisse: quasi illa spaciofa volumina plus ostentationis ingenii, quam veritatis habeant & fidei: Et Pii vita exemplaris: & nobis tanquam formula semper ante oculos habenda in latos historiæ campos diffundi non debuit: quæ longæ lectionis tædio pernosci non posset. Quamobrem & tu Pater amplissime operis exiguitatem tam despiciere non poteris, quam non debes. Quandoquidem & nosti in litteris non animi magnitudinem solere, sed auctoris eruditionem: & rerum quæ contineantur dignitatem spectari. Et facile cognoscis potuisse me ingentes librorum fascies tibi dicere. Verum non quæsisse me ostentatione & strepitu laudum aucupari tuam in me benivolentiam. At quidem geniali opusculo augurium quædam, & archana præfagia pro votis & cupiditate protendere. Et spero equidem ubi omnia evolveris nihil me tibi gratius dare: nihil convenientius potuisse fatere. Nam quid a me tibi optabilius dari poterat, quam ejus tibi vitam inspiciendam proponere, in quo quandam prope tui imaginem tanquam in speculo posses introspicere. Quando enim mecum Pium illum contemplos illius fortunæ primordia: gentilicia signa: res gestas: animi magnitudinem: Principum benivolentiam: deorum: hominum beneficia: tantam in te cum illo paritatem invenio, quanta non possum ab admiratione desistere. Ardens utrumque & vivida virtus ad præclarissimos honores evexit. Eadem utrique cœli sydera præfulsere. Utinam sic cætera augurio respondeant, ut quos luna eadem cœlesti agnatione illustret: Iidem Principes excoluerunt: par hominum benivolentia complectitur: eosdem quoque ad paria dignitatum culmina fata perducant. Coluit Pium & veneratus est usque adeo gloriosissimus Princeps noster Sforcia Franciscus, ut nulla major inter Pontificem & unum Principem benivolentia & mutuae charitatis observantia extitisse perhibeatur. Te quantum & inclytus Dux Ludovicus, & excellentissimus Cardinalis Ascanius illo nati dilexerint: eminentissima tua hæc dignitas ostendit. Pium Calixtus in hunc vestrum ordinem sponte intulit. Te Alexander illius nepos ita dignum ea dignitate judicavit, ut cæteros illis comitiis sine te non creaturum fuisse creditum sit. Et cum omnia pari quodam divorum favore contigisse cernantur: hoc tu præcelluisti, qui per dignitatum gradus ad purpuratorum ordinem ille evehctus est. Te ad culmen tanti Senatus una hora ex Protonotario substulit. Dabunt hoc quoque votis nostris superi: ut sicut ille Calixto successit: tu quoque Calixti genus imperium consequare: Et in quo illum hætenus non exple: possis aliquando